

Lecții din cartea lui Ieremia

Pentru studiul din această săptămână, citește: Deuteronomul 6:5; Ieremia 2:13; 6:20; 7:1-10; 10:1-15; 23:1-8; Matei 9:12.

Sabat după-amiază

Completează și memorează: „*«Iată vin zile», zice Domnul, «când voi*

.»” (Ieremia 23:5)

Iată-ne ajunși la finalul studiului din cartea lui Ieremia! Am avut parte de o călătorie interesantă; am trăit istoria profetului cu multă emoție și intensitate.

Asemenea tuturor profeților, Ieremia nu a scris cu de la sine putere și nici doar de dragul de a scrie. El a venit cu un mesaj din partea lui Dumnezeu și i s-a adresat unui popor situat într-un anumit spațiu și timp, aflat în anumite circumstanțe.

Și, cu toate că circumstanțele acelea erau atât de diferite de cele în care trăim noi și de cele în care s-au aflat numeroasele generații care i-au citit cartea, principiile fundamentale consemnate de el rămân valabile pentru poporul lui Dumnezeu din orice generație.

Printre aceste principii se numără: credințioșia față de Dumnezeu și ascultarea de poruncile Sale, religia adevărată în contrast cu religia ritualurilor goale și moarte care le pot da oamenilor o falsă senzație de mulțumire, dispoziția de a primi mustrarea, redeșteptarea și reforma autentice, încrederea în Domnul și în făgăduințele Sale și nu în puterea oamenilor – ca să amintim numai câteva.

Săptămâna aceasta, vom trece în revistă câteva lecții pe care le putem desprinde din această revelație a iubirii lui Dumnezeu pentru poporul Său, în tumultul de avertizări drastice cu privire la repercusiunile faptelor lor.

Advențiștii de ziua a șaptea cred că marea luptă se duce, în esență, în jurul acuzației lui Satana că Dumnezeu este arbitrar și nedrept. De fapt, cum este El în realitate?

1. Ce răspuns are Biblia la această întrebare? 1 Ioan 4:8-12

Caracterul lui Dumnezeu se vede cel mai bine în jertfa Domnului Isus. Pentru că au înțeles acest răspuns, cei care vor fi în Împărăția lui Dumnezeu „... nu vor uita niciodată că Acela a cărui putere a creat și a susținut lumile nenumărate din spațiul infinit, iubitul Fiul al lui Dumnezeu, Maiestatea cerului, Cel pe care heruvimii și serafimii strălucitori se bucurau să-L adore, S-a umilit pentru a ridica omenirea căzută. De asemenea, nu vor uita că Isus a suferit vina și rușinea pentru păcat și că a trebuit să suporte gândul că Tatăl Său Și-a întors fața de la El, până când suferința unei lumi pierdute I-au sfâșiat inima și I-au zdrobit viața pe crucea de pe Golgota. Creatorul tuturor lumilor, Judecătorul tuturor destinelor a renunțat la slava Sa și S-a umilit din dragoste pentru om – iată ce va provoca pentru totdeauna uimirea și adorarea universului!” – Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 651

2. Ce însușiri ale lui Dumnezeu sunt descoperite în următoarele texte din Ieremia? Ieremia 2:13; 3:7; 5:22; 11:22; 31:3.

Acestea sunt numai câteva dintre imaginile și expresiile utilizate în cartea lui Ieremia, care ne descoperă ceva din natura și caracterul lui Dumnezeu. El este Sursa de viață, Creatorul puternic, un Dumnezeu al judecății, un Dumnezeu iubitor, care îi cheamă pe oameni să se întoarcă de la căile care duc la moarte.

Ce dovezi ai din experiența ta că Dumnezeu este dragoste, că El este bun și iubitor, nu rău și egoist?

Obiectivele instructorului

La nivelul cunoștințelor: Membrii grupei să identifice în cartea lui Ieremia lecțiile principale care vizează în primul rând caracterul lui Dumnezeu și răspunsul omului la apelurile Sale.

La nivelul sentimentelor: Să distingă ce anume implică ideea de „rămășiță” în cartea lui Ieremia și contrastul dintre „mulți” și „câțiva”.

La nivel practic: Să accepte adevărata religie, în care Dumnezeu este iubit din toată inima, singura religie care duce la fericire și la viața veșnică.

SCHIȚA STUDIULUI

I. Cunoștințe: Caracterul lui Dumnezeu

- A. Ce idei distorsionate despre Dumnezeu erau răspândite în vremea lui Ieremia?
- B. Dacă Ieremia a vestit judecata (principalul său mesaj), înseamnă că Dumnezeu este un judecător sever care stă tot timpul cu ochii pe noi? De ce da sau de ce nu?

II. Sentimente: Numai câțiva

- A. Ce ni se spune despre rămășiță în cartea lui Ieremia?
- B. Ce relevanță are ideea de rămășiță pentru noi astăzi, când, în unele zone din lume, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea crește atât de rapid?

III. Practic: Religia adevărată

- A. Poate fi religia adevărată o experiență religioasă bazată numai pe emoții?
- B. Care este opusul ei?
- C. Cum se manifestă ea în mod concret în viața de zi cu zi?

Rezumat: Privind retrospectiv asupra cărții lui Ieremia, observăm că tema ei principală constituie totodată și punctul central al marii lupte: ideile și concepțiile greșite ale omului despre caracterul lui Dumnezeu. Domnul dorește inima noastră întregă și nu va fi satisfăcut cu mai puțin de atât.

Este evident că, în cartea lui Ieremia, Domnul caută să-i desprindă pe oameni de ritualurile reci, moarte, dar foarte bine organizate, care ajunseseră să le domine credința, ritualuri despre care ei credeau că le pot acoperi păcatele. Să nu uităm totuși că Ieremia a avut cele mai multe probleme cu conducătorii, preoții și oamenii de rând care credeau că sunt poporul lui Dumnezeu, poporul legământului și că, datorită acestui lucru, nu aveau nevoie de schimbare. Ce tristă amăgire!

Oricine poate să cadă în ea, chiar și cei care se consideră astăzi „sămânța lui Avraam” (Galateni 3:9).

3. Cum a demascat Domnul ipocrizia contemporanilor lui Ieremia și ce i-a sfătuit să facă? Ieremia 6:20; 7:1-10.

Oamenii despre care se vorbește aici făceau toate aceste păcate și apoi veneau la templu, să se „închine” înaintea Dumnezeului adevărat și să Îi ceară iertare pentru păcate! Dar Dumnezeu nu S-a lăsat batjocorit. El le-a spus că, dacă nu își vor schimba căile și mai ales atitudinea față de cei slabi, vor fi aspru pedepsiți. Cât de mult se înșelau când credeau că puteau păcătui mai departe nestingheriți pentru că religia organizată și ritualurile ei puteau să le acopere păcatele!

Ellen G. White prezintă astfel atitudinea Domnului și remediul Său pentru cei care stăruiau în păcat: „Reticența Domnului de a pedepsi se vede aici clar. El Își oprește judecățile, insistând pe lângă cel care nu se pocăiește. Acela care face «milă, judecată și dreptate pe pământ» tânjește după copiii Săi greșiți; El caută să-i învețe pe toate căile posibile calea vieții veșnice (Ieremia 9:24). (...) El lămurește faptul că nenorocirea iminentă putea fi prevenită numai printr-o reformă completă a inimii. Încrederea pe care și-o puneau în templu și în serviciile lui avea să fie zadarnică. Ritualurile și ceremoniile nu puteau ispăși păcatul. În pofida declarației lor că erau poporul ales al lui Dumnezeu, numai reforma inimii și a practicii vieții îi putea scăpa de consecința inevitabilă a păcătuirii continue.” – *Profeți și regi*, pp. 413–414

În ce situații concrete suntem și noi, cei de astăzi, vinovați de ipocrizie? Ce ar trebui să facem?

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVARE

Pasajul central: Ieremia 2:13.

Ideea de bază: De-a lungul vieții sale, Ieremia s-a confruntat cu greutăți uriașe pentru a proclama mesajul lui Dumnezeu și pentru a-L înfățișa pe Domnul ca fiind „Izvorul apelor vii”, un Dumnezeu care Își cheamă poporul înapoi, la El, cu iubire și fără să Se resemneze.

Ieremia a lucrat ca profet pentru poporul lui timp de patruzeci de ani, mai întâi în Iuda și apoi în Egipt. În diferite momente din viață, s-a plâns cu amărăciune lui Dumnezeu din cauza lucrării și mesajului său (Ieremia 11:18-12:5; 15:10-18; 17:12-18; 18:19-23), pentru ca, în final, să ajungă să blesteme ziua în care s-a născut (Ieremia 20:14-18). Cu toate acestea, a continuat să rămână alături de popor până în ultimele zile ale istoriei lui, marcate de răzvrătire și distrugere.

Deși ar fi putut să se retragă, a rămas fidel poporului lui Dumnezeu și chiar l-a însoțit în Egipt, unde a murit în circumstanțe necunoscute. El a fost într-adevăr un mare profet, dar, în definitiv, a fost un om. Discută cu membrii grupei despre măreția lui Ieremia, care se întrevește tocmai în momentele sale de slăbiciune omenească.

Discuție introductivă: Tuturor ne plac finalurile fericite. Din păcate, istoria lui Ieremia nu are un astfel de final. Ierusalimul este distrus, Ghedalia este ucis cu brutalitate, profetul lui Dumnezeu este încă o dată ignorat, iudeii rămași în țară fug în Egipt și îl iau pe Ieremia cu ei, iar în acest punct firul relatării se pierde în negura istoriei. Să presupunem că un pastor care a ținut toată viața lui predici de evanghelizare, care le-a făcut mereu vizite membrilor bisericii sale și care și-a îndeplinit cu conștiinciozitate toate îndatoririle pastorale nu reușește să boteze nici măcar un suflet. Ce descurajant! Sau să ne gândim la nenumărații misionari care și-au dat ultima suflare în junglele tropicale fără să apuce să vadă rezultatele palpabile ale eforturilor lor de-o viață.

Prețul credințioșiei în slujire nu este nici pe departe mic. Cum reacționezi când situația devine de nesuportat în viața ta creștină și când te confrunți cu opoziție absolut din toate părțile?

4. Ce a scris apostolul Pavel în privința tipului de relație dintre om și Dumnezeu? Romani 14:12

Cea mai mare parte a cărții lui Ieremia se adresează poporului în întregime. Profetul folosește în dreptul lui Israel și Iuda, luate împreună, expresii precum: „o vie minunată și de cel mai bun soi” (Ieremia 2:21), „preaiubitul Meu popor” (Ieremia 11:15; vezi și 12:7), „moștenirea Mea” (Ieremia 12:7-9), „ogorul Meu” (Ieremia 12:10) și „turma Domnului” (Ieremia 13:17). Impresia pe care ne-o formăm când citim această carte este că Dumnezeu Își îndreaptă chemările către tot poporul Său, la nivel colectiv.

La fel se întâmplă și în Noul Testament, unde biserica este vizată la nivel colectiv (vezi Efeseni 1:22; 3:10; 5:27).

Cu toate acestea, mântuirea este personală, nu colectivă. Nu suntem mântuiți la grămadă. La fel ca biserica Noului Testament, poporul iudeu era compus din indivizi; practic, aici, la nivel individual, este problema. Bine cunoscutul text din Deuteronomul 6:5, „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta”, deși a fost rostit înaintea întregului popor, este scris la persoana a II-a singular. Dumnezeu s-a adresat fiecărui individ în parte. În același fel, la sfârșit, fiecare va da socoteală personal înaintea Sa. Ideea aceasta o întâlnim și în cartea lui Ieremia.

5. Notează ce au în comun următoarele texte: Ieremia 9:23,24; 17:7,10; 29:13.

Deși natura colectivă a bisericii lui Dumnezeu este clar prezentată în întreaga Scriptură, legătura cu Dumnezeu presupune ca fiecare să aleagă personal viața de credință și de ascultare.

De ce este bine și corect ca legătura cu Dumnezeu și responsabilitatea înaintea Lui să fie personale?

2. APROFUNDAREA STUDIULUI

La finalul studiului din acest trimestru, este util să ne formăm o imagine de ansamblu asupra cărții lui Ieremia și să o încadrăm în tabloul general al mării lupte. Cartea lui Ieremia nu vorbește doar despre ultimele zile ale lui Iuda și despre judecată, ci și despre caracterul lui Dumnezeu și despre modul în care Diavolul a distorsionat concepția oamenilor despre caracterul Creatorului.

Încercările neconținute ale lui Dumnezeu de a-l atrage pe poporul Său înapoi la El, devenite dureros de repetitive, ne demonstrează că El ne iubește și ne cheamă mereu. Și, deși poporul nu se căiește și este dus în exil, El îi vorbește rămășiței despre restaurare și despre speranța viitoare. Acestea sunt marile teme biblice care ne transmit vestea cea bună atât în Vechiul, cât și în Noul Testament.

Comentariu biblic

Comentatorii moderni consideră că în centrul mesajului teologic al cărții lui Ieremia se află judecata. Totuși trebuie să recunoaștem că judecata nu constituie un obiectiv teologic în sine, ci doar mijlocul prin care omenirea este chemată înapoi la Dumnezeu. Nu judecata, pedepsirea cu sabia, foametea și ciuma – un blestem întreit, amintit de circa cincisprezece ori (Ieremia 14:12; 21:7, 29:17 etc.) –, ci mântuirea este ultimul cuvânt al lui Dumnezeu (vezi în special capitolele 30–33 din Ieremia) și făgăduința că va exista o rămășiță care va împlini întotdeauna voia Sa!

I. Caracterul lui Dumnezeu (Ieremia 2:11-13)

De vreme ce miza mării lupte este concepția despre caracterul lui Dumnezeu, Ieremia arată încă de la început că răzvrătirea lui Iuda are drept cauză distorsionarea acestei concepții. Iată esența mesajului cărții: Iuda (dar și Israel, înaintea lui Iuda) a înlocuit slava lui Dumnezeu cu ceva care nu este de niciun folos (Ieremia 2:11-13). Termenul ebraic *kabod* („slavă”), când este asociat cu Dumnezeu, face uneori referire la prezența Sa în templu (de exemplu, Exodul 16:10) și în special la umplerea templului, ceea ce indică dorința Sa de a locui între noi, oamenii, și de a ne umple cu prezența Sa.

Israel și Iuda au schimbat prezența Sa tangibilă cu ritualuri goale, au înlocuit „Izvorul apelor vii” cu niște „puțuri crăpate”. Ce dure-

6. Pentru ce păcat i-a mustrat Ieremia în permanență pe cei din poporul lui? Ieremia 10:1-15

Ceea ce impresionează în aceste texte nu este atât reliefaarea inutilității și neputinței idolilor, cât contrastul dintre idoli și Dumnezeu cel viu. Ei nu sunt în stare să facă nimic, sunt un lucru de nimic și sunt o minciună, dar cât de diferit este Dumnezeu care a făcut cerurile și pământul! El este veșnic, pe când idoli voi pieri pentru totdeauna. Atunci, cui să ne închinăm și să ne dedicăm viața: unor obiecte fragile, false, deșarte și neputincioase sau Domnului care, prin marea Sa putere, a creat universul și-l susține? Răspunsul este evident.

Cu toate acestea, realitatea este că pericolul idolatriei există și astăzi. Poate că astăzi nu ne închinăm la idoli din vremea lui Ieremia, însă viața modernă este plină de dumnezei falși. În categoria idolilor moderni intră orice lucru sau persoană pe care o iubim mai mult decât pe Dumnezeu; orice lucru sau persoană căreia îi acordăm mai mult timp și mai multă importanță decât lui Dumnezeu devine un idol pentru noi și ne facem vinovați de idolatrie.

7. Ce spune Cuvântul lui Dumnezeu despre idolatria modernă? 2 Timotei 3:1-5

Unele lucruri ale vieții moderne, cum sunt banii, faima personală, unele obiecte sau chiar unii oameni (actori, sportivi etc.), pot deveni idoli pentru oricine. La nivel teoretic, știm că niciunul dintre aceste obiecte și nici chiar oamenii nu sunt demni de închinare. Știm că nimic din ce ne oferă lumea aceasta, niciun idol nu ne poate satisface sufletește și, cu atât mai mult, nu ne poate mântui. Știm toate acestea, dar, dacă nu suntem vigilenți, dacă nu-L păstrăm înaintea ochilor noștri pe Isus și ce a făcut El pentru noi, vom fi prinși cu ușurință într-o formă modernă de idolatrie, criticată atât de intens de Ieremia.

Ce idoli moderni te captivează și îți solicită timpul, atenția și energia mai mult decât Mântuitorul? Ce aștepti de la ei?

ros! În Biblie, apa vie este un simbol al lui Hristos (Exodul 17:6), dar și o metaforă a mântuirii (Ioan 4:10-14), care subliniază calitățile lui Dumnezeu. Aceasta este imaginea pe care ne-o transmite Ieremia despre Dumnezeu încă de la începutul cărții sale. Dacă Îl înlocuim pe Domnul, nu contează cu ce anume, ieșim în pierdere!

De discutat: Slava lui Dumnezeu și apa vie sunt două dintre imaginile expresive utilizate în Biblie. Ce semnificație au ele pentru experiența ta creștină?

II. Ritual și idoli (Ieremia 6:20; 7:1-10; 10:1-14)

Religia formală, alcătuită din ritualuri fără sens, merge mână în mână cu idolatria și de multe ori coexistă cu ea într-o relație simbiotică. Expresia „Templul Domnului”, repetată de trei ori de Ieremia la poarta acestui edificiu (Ieremia 7:4), era imaginea vie a acestui tip de religie-surogat, un exemplu de „puț crăpat”.

Oamenii credeau că templul, prin simpla lui prezență în mijlocul lor, avea virtuți magice, că îi ajută împotriva atacurilor babilonienilor și că Dumnezeu, fiind închis acolo, trebuia să le răspundă când aveau nevoie. Nu conta că viața personală și comportamentul lor erau total pe dinafara cerințelor Legii Sale (Ieremia 7:5-10) și că idolatria era larg răspândită (Ieremia 10:1-9), pătrunzând chiar și în templu (vezi Ezechiel 8).

Toată religia lor moartă punea accent pe fapte și era complet opusă religiei Izvorului apelor vii, Dumnezeului Creator. Și în acest punct, bătaia s-a dat pentru concepția despre caracterul lui Dumnezeu!

De discutat: Care om cu mintea întreagă ar vrea să-L schimbe pe Dumnezeu cel viu cu un idol fără viață? De ce este totuși lucrul acesta mai lesne de făcut decât ne-am imagina?

III. Religia adevărată și rămășița (Deuteronomul 6:4-6; Ieremia 23:1-8)

Apelul „Shema, Israel” („Ascultă, Israele!”) a rămas până în zilele noastre partea cea mai importantă a serviciilor religioase iudaice din Sabat, atrăgând atenția asupra esenței închinării autentice: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta. Și poruncile acestea, pe care ți le dau astăzi, să le ai în inima ta” (vers. 5, 6). Iată ce vrea Dumnezeu de la noi!

„Se pare că, în ultimii ani ai apostaziei lui Iuda, îndemnurile profeților nu prea erau luate în seamă, iar când oștile caldeenilor au venit pentru a treia și ultima oară să asedieze Ierusalimul, speranța a pierit din toate inimile. (...) Totuși Dumnezeu nu a lăsat pradă disperării rămășița credincioasă care încă se mai afla în cetate. Chiar în timp ce era sub paza celor care își băteau joc de soliile lui, Ieremia a primit noi descoperiri noi cu privire la bunăvoința Cerului de a ierta și a mântui, descoperiri care au fost o sursă nesfârșită de mângâiere pentru biserica lui Dumnezeu de atunci și până astăzi.” – Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 466

În orice timp, chiar și atunci când apostazia și nenorocirea erau larg răspândite, Dumnezeu a avut un popor credincios, chiar dacă nu numeros. În cartea lui Ieremia, ca și în cărțile altor profeți, se subliniază apostazia și necredincioșia poporului, pentru că acestea erau păcatele care trebuiau îndepărtate, însă Domnul a avut totuși o rămășiță credincioasă pe tot parcursul istoriei sacre. Și va continua să aibă o rămășiță credincioasă până la sfârșitul timpului (vezi Apocalipsa 12:17).

8. Cum este exprimată ideea de rămășiță în Ieremia 23:1-8? Cum este aplicat acest pasaj în Noul Testament? Matei 1:1; 21:7-9; Ioan 12:13; compară cu Ieremia 33:14-18.

Cercetătorii din cele mai vechi timpuri au considerat că versetele 5-7 conțin o profeție mesianică despre răscumpărarea poporului credincios al lui Dumnezeu. După exilul babilonian, rămășița s-a întors, dar nu în glorie. Planurile lui Dumnezeu aveau să se împlinească mai târziu, prin descendentul lui David, prin „Odrasla neprihănită”, prin Isus, despre care era profetizat că va împărăți pentru totdeauna. Așadar, profeția aceasta a avut o împlinire parțială la prima venire a lui Isus (vezi Matei 1:1; 21:7-9; Ioan 12:13) și va avea o împlinire completă la a doua Sa venire (vezi Daniel 7:13,14), când toți copiii credincioși ai lui Dumnezeu (rămășița Lui adevărată) vor trăi în pace și siguranță. Răscumpărarea, simbolizată mai întâi prin ieșirea din Egipt, va fi atunci completă și veșnică.

Prin ce se caracterizează rămășița poporului lui Dumnezeu? Ce dovezi ai că și tu faci parte din ea (altceva decât numele scris în registrul bisericii)?

Religia aceasta presupune ca relația noastră cu Dumnezeu cel viu și personal să fie bazată pe dragoste și să implice întreaga noastră ființă: „inima”, ca sediu al gândirii și voinței, „sufletul” (ebr. *nephesh*), care se referă la persoană ca întreg, și „puterea” care se referă la capacitatea fizică.

Religia adevărată trebuie să fie autentică și să aibă în vedere întreaga ființă. Se pare însă că numai rămășița este atrasă de acest tip de relație cu Dumnezeu. Încă din timpul lui Noe a fost așa. Iar rămășița la care se referea Ieremia, cea care urma să se întoarcă din exilul babilonian, avea să numere doar circa cincizeci de mii de oameni (Neemia 7:66-73). *Talmudul babilonian*, un document religios foarte important în iudaismul rabinic, venit la existență în Babilon, atestă faptul că foarte mulți evrei s-au stabilit în Mesopotamia și au făcut din Babilon patria lor.

Totuși, dincolo de exil, profeția lui Ieremia are un aspect mesianic: ea îl prezintă pe Hristos ca fiind Împăratul care va primi numele „Domnul, Neprihănirea noastră (Ieremia 23:6), apelativ preluat de Pavel în 1 Corinteni 1:30. Mai mult, rămășița arată spre sfârșitul timpului când va exista o biserică ce va practica religia adevărată, o biserică ce are „mărturia lui Isus” și ascultă de „poruncile lui Dumnezeu” (Apocalipsa 12:17).

De discutat: Ce înseamnă pentru tine religia adevărată?

3. APLICAȚIA

Fiindcă am ajuns la ultimul studiu din acest trimestru, este important să puneți accent la grupă pe aplicațiile generale ale cărții lui Ieremia.

Întrebări

1. Ce idee din acest studiu te-a impresionat cel mai mult?
2. Ce poți face în biserică ta și în localitatea în care trăiești pentru a promova religia adevărată, în care omul îl iubește pe Dumnezeu din toată inima, iar El gravează Legea Sa în inima aceasta?

4. ACTIVITATE

Încheiați studiul cu o activitate cu grupa. Oferiți-le membrilor grupei ocazia de a-și prezenta experiențele legate de lecțiile pe care și le-au însușit din cartea lui Ieremia. Puteți organiza o masă de părtășie, urmată de relatarea unor experiențe personale pe teme precum credințioșia, ascultarea, religia inimii, ascultarea de glasul lui Dumnezeu, redeșteptare și reformă, părăsirea idolatriei și a religiei false și intrarea în biserică rămășiței.

Întrebări recapitulative

1. Ce răspuns dă Biblia la întrebarea capitală: „Cum este Dumnezeu?” și cum reflectă cartea lui Ieremia acest răspuns? Ce dovezi ai din experiența ta?
2. Cum a demascăt Domnul ipocrizia contemporanilor lui Ieremia și ce i-a sfătuit să facă? În ce situații concrete suntem și noi, cei de astăzi, vinovați de ipocrizie? Ce ar trebui să facem?
3. Care este tipul de relație spirituală dintre om și Dumnezeu, despre care aflăm în Biblie? De ce este bine și corect ca legătura noastră cu Dumnezeu și responsabilitatea înaintea Lui să fie personale?
4. Care a fost păcatul cel mai evident pentru care Ieremia a muștrat poporul? Ce spune Cuvântul lui Dumnezeu despre idolatria modernă? Ce idoli moderni ne captivează și ne solicită timpul, atenția și energia mai mult decât Mântuitorul nostru? Ce așteptăm de la ei?
5. Ce spune Ieremia despre „rămășiță”? Prin ce se caracterizează rămășița poporului lui Dumnezeu? Ce dovezi ai că și tu faci parte din ea (altceva decât numele scris în registrul bisericii)?

BIBLIA ȘI CARTEA ANULUI – STUDIU LA RÂND

Biblia: Numeri 36 – Deuteronomul 6

1. Cum a spus Moise că l-a purtat Dumnezeu pe Israel?
2. Care sunt alte două denumiri ale muntelui Hermon?
3. Ce argument a adus Moise împotriva reprezentării lui Dumnezeu prin imagini?
4. Care era condiția ca israeliții să fie totdeauna fericiți?

Cartea *Viața lui Iisus*, capitolul 52

5. Ce anume se aprinde în inima celor ce privesc iubirea neîntrecută a Domnului Hristos?

VEȘTI MISIONARE

3 octombrie

1. O carieră foarte satisfăcătoare (1)

Harry și Alex* lucrau ca paznici în Malawi. Stăteau de vorbă deseori ca să scape de plictiseală. Într-o noapte, Alex i-a spus:

- Am o idee! Noi am putea să câștigăm niște bani în plus!
- Ce idee? Întrebă Harry curios.

- Am putea folosi armele într-o mică afacere, zise Alex. Bogații au mai mult decât le trebuie, iar noi avem prea puțin. Am putea lua câte ceva de la ei ca să echilibrăm balanța!

Harry a ezitat la început, dar, în final, a acceptat. Au spart locuința unei familii bogate și au furat bani și tot ce puteau duce. După câteva zile, au mai jefuit și alte locuințe. Însă, într-o noapte, au fost prinși. În timp ce se afla în închisoare, Harry și-a dat seama de gravitatea faptelor lui. Amândoi fuseseră condamnați la opt ani de muncă silnică într-o închisoare de maximă securitate, dar au fost trimiși în centre de detenție diferite.

Oricum, Harry era hotărât să evadeze. Avea imprimată pe cămașă perioada detenției. Într-o zi, a mituit un alt deținut să facă schimb de cămașă cu el pentru că avea o perioadă de detenție mai mică.

Datorită cămășii noi, a primit de lucru în grădina închisorii unde nu era atât de bine păzit. A observat că, în fiecare după-amiază, gardianul înarmat moțăia. Într-o zi, în timp ce gardianul căsca, Harry și-a aruncat sapa și a luat-o la fugă. Odată cu el au luat-o la fugă și ceilalți deținuți.

Gardienii au reușit să-i prindă pe toți, cu excepția lui Harry, care se ascunsese printre niște stânci. La lăsarea întunericului, au abandonat căutările și s-au întors în închisoare. Harry a ieșit din ascunzătoare și a scăpat neprins.

Apoi și-a găsit un loc de muncă și, timp de optsprezece luni, și-a văzut de treabă și nu a mai intrat în conflict cu legea. Dar, într-o zi, când a ajuns în stația de autobuz, a fost prins de poliție și dus înapoi la închisoare. Acum, perioada de detenție se prelungește la zece ani.

Spre uimirea lui, în celula în care a fost repartizat l-a găsit pe Alex, fostul lui prieten de hoții.

– Hei, am o idee! i-a zis Alex după o vreme.

– Ce idee mai ai? îl întreabă Harry, amintindu-și de zilele de odinioară.

Fiindcă zidurile închisorii erau din chirpici și erau acoperite cu un strat gros de ciment, cei doi s-au gândit să sape un mic culoar și să evadeze. În trei zile, culoarul era gata. Au așteptat până când s-a făcut întuneric și apoi s-au strecurat afară.

Era liniște deplină, dar, în timp ce se cățarau pe zidul exterior, au fost observați de un gardian care a dat imediat alarma. Gardienii au pornit în urmărirea lor, dar ei erau deja departe.

Ajunși la șosea, au oprit o mașină, l-au scos pe șofer în drum și i-au luat mașina. S-au dus în oraș și au vândut mașina piesă cu piesă. O persoană a devenit suspicioasă și i-a denunțat la poliție. Alex a scăpat, dar Harry a fost prins. De data aceasta, a fost trimis într-un centru de detenție mic, în care putea fi urmărit îndeaproape.

(Va continua.)

*Alex este un pseudonim.

10 octombrie

2. O carieră foarte satisfăcătoare (2)

Câțiva creștini veneau săptămânal în vizită la închisoarea în care se afla Harry, ca să-i învețe pe deținuți despre Dumnezeu. Unul dintre ei l-a invitat pe Harry să li se alăture. El a acceptat, dar, în timpul întâlnirilor, mintea lui era ocupată tot timpul cu găsirea unei metode de evadare. Cineva i-a dat cartea *Tragedia veacurilor*. A citit-o, dar avea convingerea că, la câte delictе săvârșise, nu prezenta interes pentru Dumnezeu.

De multe ori, noaptea, unii deținuți cântau și se rugau împreună din celulele lor. Odată, cuvintele unui imn al lor i-au atins inima. „Am ră-tăcit departe de Dumnezeu, dar acum mă întorc acasă”, cântau ei. L-au năpădit lacrimile și a început să suspine. La fel s-a întâmplat și după

alte câteva zile. Atunci și-a dat seama că Dumnezeu îl chema acasă, iar el nu putea spune „nu”.

Harry a ezitat să se alătore unei anumite grupări religioase, pentru că nu știa care dintre ele susțineau adevărul biblic. A început să le studieze. A învățat și limba arabă ca să poată citi Coranul. Totuși nicio religie nu îl satisfăcea.

Apoi și-a adus aminte de cartea pe care o primise și a început să o recitească. De data aceasta, și-a dat seama că în ea se găsea adevărul.

S-a alăturat apoi grupei de studiu biblic condus de adventiști. S-a înscris la clasa de botez și a început să se pregătească. Însă, din nefericire, nu i s-a permis să iasă din închisoare ca să se boteze, din cauza evadărilor anterioare.

După o lună, a fost transferat la prima închisoare din care evadase. Gardienii l-au recunoscut imediat. Unii dintre ei auziseră că se schimbase și îl urmăreau să vadă dacă era adevărat. Chiar i-au mituit pe niște deținuți ca să-l spioneze!

Harry a fost foarte bucuros când a aflat că adventiștii susțineau serviciile divine și în acea închisoare. Li s-a alăturat și a continuat să studieze seminarul „Vocea profeției”, pe care îl începuse cu câteva luni mai înainte. În final, i s-a permis să se boteze.

Le-a scris rudelor lui și le-a anunțat că își predase viața lui Dumnezeu. Acestea l-au vizitat și s-au mirat cât de mult se schimbase. Harry le-a propus să se roage împreună, iar gardienii și-au plecat și ei capul în semn de respect. Ba chiar i-au dat voie să rămână singur cu mama lui, știind că nu mai avea intenția să evadeze!

Harry s-a dedicat lucrării în închisori din interior. Organiza întâlniri, înscrisa deținuți la cursurile „Vocea profeției” și le oferea cărți de Ellen G. White. Până la eliberarea din închisoare, grupul de adventiști de acolo a crescut până la aproape o sută de persoane.

Când a ajuns acasă, a început să lucreze ca evanghelist cu literatura. Îi place mult să le vorbească altora despre credința lui și să-i conducă la Dumnezeu.

„Conducerea sufletelor la Isus este o carieră nouă și satisfăcătoare pentru mine, cu mult mai bună decât cea care m-a adus la închisoare!” mărturisește el.

Harry Mitengo trăiește în Liwonde, Malawi.

3. Răspunsul surprinzător

Câțiva adventiști din Malawi au luat decizia să organizeze o evanghelizare. În prima seară, au fost dezamăgiți pentru că au venit puțini oameni. Deși s-au rugat, nu au avut decât cel mult treizeci de participanți. Unii au sugerat ca întâlnirile să fie anulate, dar vorbitorul nu a fost de acord.

– Dacă ne vom ruga serios, a spus el, Dumnezeu va face o minune.

În seara următoare, au venit aceleași treizeci de persoane. Au cântat și s-au rugat împreună și apoi s-a ridicat vorbitorul. Deodată, în timpul prezentării, cuvintele lui au fost acoperite de bății din palme și de strigătele unei mulțimi de afară.

Zgomotul creștea pe măsură ce mulțimea se apropia, având în frunte un nyau – un închinător la spirite, îmbrăcat în fuste foșnitoare din ierburi și zdrențe și purtând pe cap o mască bogat împodobită. Probabil că mergeau cu toții spre cimitir.

Când alaiul a ajuns în dreptul lor, vraciul s-a oprit din dansul lui și s-a uitat la vorbitor. Mulțimea s-a oprit și ea. Nyau a rămas nemișcat, rezemat de un perete și dădea impresia că vrea să-l asculte pe evanghelist. Oamenii au făcut liniște, iar vorbitorul și-a reluat prezentarea.

Nyau a ascultat atent până la sfârșit. Cineva a estimat că, odată cu el, au ascultat predica alte două sute de persoane! Vorbitorul și-a continuat cu emoție prezentarea despre visul lui Nebucadnețar din Daniel, capitolul 2. După rugăciunea de închidere, nyau și alaiul său și-au continuat drumul spre cimitir.

În seara următoare, întâlnirea a început cu aceleași treizeci de persoane, dar, pe parcurs, s-au alăturat tot mai mulți oameni. A venit chiar și nyau, cu masca și fustele lui foșnitoare! De data aceea, nu a mai rămas afară, ci a intrat și a luat loc. Și cei care îl urmau au luat loc. Vorbitorul nu și-a dat seama dacă era același nyau din seara precedentă, dar i-a recunoscut pe mulți dintre cei care erau cu el. Au mai venit și alți vizitatori, curioși să afle ce anume îl determinase pe nyau să participe. În ocazia aceea, au venit aproape optzeci de persoane!

Numărul participanților a continuat să crească. După câteva seri, vorbitorul i-a invitat să-L primească pe Isus ca Mântuitor și nouăzeci și cinci de persoane au răspuns „da” și au solicitat studii biblice.

În seara următoare, au venit aproape două sute de oameni, inclusiv alți doi nyau, îmbrăcați în haine zdrențuite și purtând ramuri de copac ca să-și acopere fața. Cu ocazia aceea, alte cincizeci de persoane au răspuns la apelul de a-L primi pe Isus. Evanghelizarea s-a încheiat cu o clasă de botez. La final, s-au botezat o sută patruzeci și cinci de persoane. Printre ele s-a aflat și acel nyau care a întrerupt întâlnirea în prima seară. El a continuat să-I fie credincios lui Isus.

Astăzi, adventiștii care s-au rugat și au lucrat în acea zonă se închină într-o biserică mai mare, fiindcă biserica de dinainte devenise neîncăpătoare pentru noii membri și pentru vizitatorii interesați de mesajul care i-a atras pe închinătorii Diavolului la închinarea înaintea lui Dumnezeu.

Willan Mkandawire, cel care relatează experiența, este lucrător laic în Lilongwe, Malawi.

24 octombrie

4. Nimic altceva decât credință (1)

John a avut de mic convingerea că Dumnezeu îl cheamă să fie pastor. A încercat să ignore chemarea sau să o evite, dar nu a reușit.

În Zimbabwe, studenților le este aproape imposibil să-și găsească un loc de muncă. De aceea, când s-a înscris la Universitatea Solusi, John a fost nevoit să se bazeze pe mama lui pentru achitarea taxelor.

Fiindcă îndrăgește lucrarea de evanghelizare, John a susținut mai multe programe de evanghelizare în vacanțe. Astfel, într-o vacanță, a susținut evanghelizări scurte în mai multe biserici și, spre marea lui bucurie, o sută de persoane s-au predat lui Hristos!

Când s-a întors acasă, se aștepta ca taxele să fie plătite deja, dar nu erau. Mama i-a explicat că nu reușea să mai facă vânzare.

– Cred că trebuie să amâni un semestru, i-a spus ea necăjită.

- Stai liniștită! a încurajat-o John. Dumnezeu m-a chemat la slujirea pastorală și tot El mă va ajuta să plătesc taxele!

John și-a făcut bagajul, și-a luat la revedere de la mama lui și s-a urcat în autobuzul care ducea la Solusi, deși știa că, odată ajuns acolo, nu avea cu ce să-și cumpere bilet de întoarcere. Nu avea cu el decât credința!

Ajuns la universitate, a rămas peste noapte în camera unui prieten, fiindcă perioada de înscriere se încheiase deja. A doua zi, l-a căutat pe pedagogul căminului de băieți ca să-i ceară o cameră. La început, pedagogul nu a fost dispus să-i dea pentru că nu plătise taxa, dar, fiindcă îl cunoștea, a acceptat.

- Uite cheia, i-a spus el. Dar, dacă nu-mi aduci până mâine la ora 5 după-amiază dovada că ai plătit taxa, va trebui să pleci!

John i-a mulțumit și și-a așezat lucrurile în cameră. Înainte să despacheteze, a îngenuncheat și s-a rugat: „Doamne, Îți mulțumesc pentru timpul pe care-l pot petrece în această cameră. Dacă nu Te vei îngriji de taxă, mâine va trebui să plec. Deci depinde de Tine! Îți mulțumesc, Doamne! Amin.”

John aflase că sora Jeremy, o evanghelistă, susținea întâlniri de evanghelizare în campus. S-a gândit să-i facă o vizită.

- Ai plătit taxa? l-a întrebat ea.

- Nu, a răspuns el cu franchețe. Mama nu are bani. Am venit la dumneavoastră ca să ne rugăm împreună.

- Hai să-I cerem bani lui Dumnezeu! l-a îndemnat ea. Să-I mulțumim că-ți dă banii de care ai nevoie.

Au îngenuncheat amândoi și sora Jeremy l-a mulțumit Domnului pentru banii pe care nu-i primise încă.

Banii nu au venit în ziua aceea. În timp ce se plimba prin campus, câțiva prieteni l-au întrebat ce face. John nu le-a povestit ce problemă avea, dar le-a spus zâmbind:

- Sunt foarte bine. Dumnezeu Se ocupă de toate!

O fată din campus cunoștea situația lui și i-a sugerat să renunțe. El i-a răspuns cu încredere:

- Nu încerca să mă descurajezi. Dumnezeu îmi va purta de grijă.

Însă ziua a trecut și nimic nu s-a întâmplat. John și-a așezat din nou cazul în mâinile Domnului și s-a dus la culcare.

(Va continua.)

31 octombrie

5. Nimic altceva decât credință (2)

A doua zi de dimineață, John a participat la devoționalul organizat în campus. Sora Jeremy îl conducea și a întrebat dacă dorea cineva să se roage pentru toți studenții. S-a oferit John. S-a rugat cu voce tare pentru studenții care aveau diferite nevoi, iar în gând s-a rugat și pentru el.

După câteva ore, s-a întâlnit cu un prieten.

– Ce mai faci? I-a întrebat acesta. Ești bine?

– Da, a răspuns John. Sunt bine. Dumnezeu are grijă.

– Ce mai face mama ta?

– E bine și ea, a răspuns el, apoi, fără să-și dea seama, a adăugat: E îngrijorată că nu-mi pot plăti taxa.

– De cât ai nevoie?

John avea nevoie de 50 000 de dolari zimbabwieni ca să se înscrie. Prietenul lui a scos imediat din buzunar câteva bancnote și i le-a întins. Erau bancnote botswaneze care valorau în total 23 000 de dolari zimbabwieni. John i-a mulțumit fericit și i-a acceptat. „Bine, Doamne”, și-a spus el în gând, „cum să schimb acum aceste bancnote în așa fel încât să am suficienți bani pentru taxa de înscriere?”

În numai câteva minute, a reușit să schimbe bancnotele, obținând jumătate din suma necesară. S-a grăbit apoi să-i dea mamei lui un telefon ca să o anunțe că Dumnezeu făcuse deja o jumătate de minune.

– Mamă, i-a spus el apoi, poți, te rog, să o trimiți la bancă pe Mercy [sora lui John] ca să depună 25 000 de dolari [zimbabwieni]?

– John, știi că nu am atâția bani!

– Trimite-o pe Mercy în oraș, i-a spus el, pentru că Dumnezeu ne va da banii ăștia.

Mama lui era încurcată, dar nu i s-a opus. Dacă el avea o credință atât de puternică, ea nu a îndrăznit să se îndoiască. A rugat-o pe Mercy să plece la oraș și să aștepte acolo ca Dumnezeu să-i dea banii pentru John.

În acest timp, John s-a dus în oraș să depună în contul Universității Solusi cei 25 000 de dolari primiți. Când a ajuns în oraș, a sunat-o iar pe mama lui.

– Și eu am încercat să dau de tine! i-a spus ea. Mercy s-a întâlnit cu un prieten de-al tău care îți promisese bani pentru alimente. Dar, fiindcă tu erai deja plecat, a rugat-o pe ea să-i depună în contul tău. Când a auzit de cât ai nevoie, și-a dat seama că era mai mult decât plănuise să dea, dar când a deschis portofelul, a văzut că avea în el mai mult de 25 000 de dolari. Atunci, i-a dat banii de care aveai nevoie. Spune-ne acum numărul contului ca să-i depunem!

Ochii lui John s-au umplut cu lacrimi când a auzit ce frumos i-a răspuns Dumnezeu la rugăciune. I-a dictat numărul contului și i-a mulțumit ei și surorii lui pentru că au contribuit la împlinirea miracolului.

S-a întors repede la școală și a ajuns cu numai câteva minute înainte de închiderea casieriei. Avea inima ușoară și parcă plutea când se gândea că Dumnezeu făcuse o nouă minune pentru un tânăr care nu avea nimic altceva decât credință!

La Universitatea Solusi studiază peste 1 000 de studenți. Mulți dintre ei au ajuns acolo la fel ca John, prin credință. Campusul se extinde și este nevoie de mai mult spațiu în cantină. Vă mulțumim pentru darurile pe care le veți aduce în Sabatul al Treisprezecelea pentru lucrarea de acolo!

*John Mavesere era student la Teologie la Universitatea Solusi din Zimbabwe când a fost scrisă această experiență.
El îi slujește acum Domnului în patria lui.*

7 noiembrie

6. O perspectivă mai amplă (1)

N-am avut niciodată în plan să devin creștin. L-am cunoscut pe Dumnezeu la un liceu de stat cu internat. De fapt, am cunoscut o fată cu care mi-am dorit să fiu prieten. Mi-am făcut curaj s-o invit în oraș și m-am dus la sala de lectură ca s-o conving să iasă cu mine. Știam că era creștină, dar lucrul acesta nu mă deranja. Am găsit-o citind o broșură. Am luat loc lângă ea și am întrebat-o despre ce citea. Ea mi-a oferit o broșură, iar eu m-am prefăcut că citeam, ca s-o impresionez. Am invitat-o să iasă în oraș cu mine, dar ea a refuzat politicos și mi-a spus că

puteam să păstrez broșura. În seara aceea, mi-am luat timp s-o citesc. Era un studiu despre iad din seminarul „Vocea profeției”. M-am tulburat mult și nu am dormit bine în noaptea aceea.

Mi se întâmpla des să încalc regulamentul școlii și să intru în bucluc. Într-o sâmbătă dimineață, a doua zi după ce o invitasem pe această fată să iasă cu mine, m-am dus la administrație ca să văd dacă eram pe lista elevilor sancționați.

În timp ce citeam lista, a venit la mine un băiat și m-a invitat la un serviciu religios care avea loc atunci în amfiteatru. Nu-mi dau seama cum de-am acceptat invitația lui, pentru că nu mai intrasem într-o biserică de zece ani și nu eram interesat de religie. Am traversat campusul împreună și am intrat în amfiteatru. Nu știam că fata căreia îi propusese să iasă cu mine cu o zi înainte era adventistă.

Mai departe s-a întâmplat ceva foarte straniu. Aveam în buzunar doi dolari pe care intenționeam să-i cheltuiesc pe băutură în seara aceea. Totuși, când a trecut coșul pentru daruri prin dreptul meu, m-am trezit că am dat și eu tot ce aveam. Mai târziu, mi-am dat seama că faptul acesta m-a ferit de băutură în weekedul acela.

Am aflat apoi că elevii care se strâneau acolo făceau mai mult decât să se roage și să cânte. Aveau un program pentru exploratori foarte bine pus la punct. M-am interesat de programul lor și am rămas și după-amiază ca să-i văd ce făceau. Sâmbăta următoare m-am înscris și eu în Clubul Exploratorilor. Toți au rămas foarte mirați.

Trebuie să știți că eu nu am acceptat invitația de a merge la biserică pentru că fata care-mi plăcea era adventistă, dar m-am bucurat când am văzut-o acolo. Ea s-a apropiat de mine și m-a ajutat să mă simt bine la biserică. Însă nu a acceptat să iasă cu mine.

Din prima zi în care am intrat în biserică, am decis să nu mai fumez și să nu mai beau. Îi mulțumesc Domnului că de atunci nu am mai consumat niciodată alcool și nu am mai fumat! Am încetat să mă mai văd cu vechii mei prieteni, iar ei mi-au făcut probleme din cauza interesului meu pentru religie. Au insistat să merg cu ei și au făcut tot ce le-a stat în putință ca să mă câștige înapoi. Dar eu am refuzat. Mi-am făcut noi prieteni la biserică și, după câteva luni, mi-am predat viața lui Hristos și am primit botezul. Aveam șaptesprezece ani la data aceea.

(Va continua.)

7. O perspectivă mai amplă (2)

După absolvirea liceului, am lucrat ca evanghelist cu literatură trei ani. Într-o zi, am făcut o vizită la un spital și am zărit o persoană care îmi părea cunoscută – era unul dintre foștii mei tovarăși de pahar, un prieten din copilărie, dar l-am recunoscut cu greu. Era bolnav de tuberculoză și de SIDA și era pe moarte. Am fost șocat să-l văd zăcând acolo inconștient. Era prea târziu să-i vorbesc despre Hristos. M-a urmărit o vreme gândul că, dacă m-aș fi împotrivit chemării lui Dumnezeu, aș fi putut ajunge la fel ca el. După câteva zile, vechiul meu prieten a murit. Experiența aceasta mi-a adâncit convingerea despre importanța de a răspunde chemării divine oricând și oriunde. Respingerea ei poate însemna moarte.

Planul meu era să lucrez toată viața ca evanghelist cu literatură. Până la urmă, foaia tipărită mă ajutase să-L cunosc pe Hristos! Însă Conferința locală m-a solicitat să păstoresc trei biserici. Nu aveam pregătire pastorală și nici nu-mi trecuse vreodată prin minte că aș putea face o astfel de lucrare. Mi-a fost greu să iau o decizie pentru că nu se potriveau deloc cu direcția în care credeam eu că mă conduce Dumnezeu. În final, am acceptat.

După câțiva ani de lucrare, Conferința m-a îndemnat să mă înscriu la Universitatea Solusi. M-am înscris, iar în vacanțe am susținut întâlniri de evanghelizare oriunde eram solicitat. S-a răspândit vestea că eram dispus să lucrez și am primit mai multe invitații. Am descoperit că îmi plăcea foarte mult acest tip de lucrare.

În timpul unei prezentări, vorbitorul ne-a provocat să ne lărgim perspectiva despre modul în care ne poate folosi Dumnezeu în lucrarea Sa.

– Nu vă puneți limite, spunea el, și nu-I puneți limite lui Dumnezeu.

Cuvintele acestea au fost provocatoare pentru mine. Cum îmi puteam lărgi mai mult perspectiva despre ceea ce aștepta Dumnezeu de la mine? El făcuse deja cu mult mai mult decât mă gândisem vreodată că ar fi posibil!

După câteva luni, am fost solicitat să susțin o campanie de evanghelizare în Africa de Sud. Când am verificat calendarul, mi-am dat seama că perioada stabilită cădea exact în sesiunea de examene. Nu le-am vorbit celor din Africa de Sud despre problema mea, pentru că

mă rugasem ca Dumnezeu să-mi extindă teritoriul, dar am postit și m-am rugat ca El să facă posibilă plecarea. Eram convins că va găsi o cale. Nici perioada de desfășurare a evanghelizării și nici sesiunea nu aveau cum să fie devansate. Dar Dumnezeu a lucrat pentru mine și am aflat că sesiunea a fost amânată cu o săptămână. Ce bucurie că puteam să slujesc în Africa de Sud și să susțin examenele fără probleme!

Evanghelizarea a fost o experiență binecuvântată. Nouăsprezece persoane și-au predat viața lui Dumnezeu. Cât de adevărat este că Dumnezeu mi-a extins teritoriul, mi-a lărgit perspectiva și a transformat un păcătos într-un instrument al puterii Sale!

Moses Muyunda și-a încheiat studiile de teologie și slujește acum ca pastor hirotonit în Zambia.

21 noiembrie

8. Mâna salvatoare a lui Dumnezeu (1)

Wesley Banda păstora câteva comunități de țară în Malawi. El locuia împreună cu familia lui într-o casă cu două camere. În zonă nu exista energie electrică, iar soția lui pregătea hrana la un foc făcut afară.

Într-o seară, după cină, doamna Banda s-a întors la focul din curte ca să pregătească pentru a doua zi de dimineață *sadza*, o mâncare tradițională din porumb. Soțul ei era în camera din față și citea. Copiii stăteau liniștiți în casă și așteptau timpul pentru altar. Doar micul Joshua, în vârstă de cinci ani, adormise pe covor, la picioarele tatălui său.

Când pastorul Banda a aprins lampa cu parafină, singura lor sursă de lumină, a observat că flacăra sfârâia. Combustibilul se consuma rapid. A luat parafină și a umplut din nou rezervorul. Nu știa că era amestecată cu puțină gazolină. În timp ce o turna în rezervor, vaporii de gazolină s-au aprins și lampa a explodat în mâinile lui.

Instinctiv, pastorul Banda a aruncat lampa în colțul celălalt al camerei, dar hainele i-au luat foc. Soția lui a auzit explozia și când a ridicat privirea, soțul ei ieșea din casă cu hainele în flăcări. A aruncat imediat pe hainele lui un vas cu apă în timp ce el se tăvălea pe pământ. În scurt timp, focul a fost stins.

Copiii au ieșit din casă țipând: „Foc! Foc!” Focul cuprinsese camera din față. În agitația momentului, nimeni n-a observat că micuțul Joshua lipsea. După câteva clipe, doamna Banda a întors privirea spre ușa ca-

sei și l-a văzut pe băiat ieșind târâș din casă cu hainele de pe el arzând. A scos un țipăt, l-a luat în brațe și l-a afundat într-un vas cu apă. Focul s-a stins cu un sfârâit, dar micuțul Joshua avea arsuri serioase.

Vecinii au ieșit din case alarmați. S-au grăbit să ajute la stingerea incendiului, dar casa și bunurile din ea au fost distruse în cea mai mare parte.

În sat nu exista nici clinică și nici spital. Un vecin s-a dus în grabă acasă la un fermier care avea mașină. A bătut cu putere la poartă și l-a implorat să dea ajutor. El s-a suit imediat în mașină ca să-i ducă pe cei din familia Banda la spital. Aproape de miezul nopții, au ajuns la urgențe. Trecuseră patru ore de la explozie.

Când au văzut arsurile suferite de pastor și de băiat, medicii au dat din cap îngrijorați. Amândoi aveau arsuri grave, dar Joshua era cel mai afectat – avea arsuri întinse pe picioare, pe abdomen și pe piept și acestea îi provocau mari dureri. În timp ce îl tratau, ei încercau să-i pregătească pe părinți pentru eventualitatea că băiatul nu avea să supraviețuiască.

– Facem tot ce putem pentru fiul dumneavoastră, a spus medicul, încercând să-i menajeze, dar are arsuri atât de grave, că ar fi mai bine pentru el să moară.

– Nu! i-a răspuns doamna Banda pe un ton ferm. Dumnezeu i-a salvat viața. Dumnezeu voastră faceți ce trebuie să faceți, dar Dumnezeu îmi va salva copilul.

(Va continua.)

28 noiembrie

9. Mâna salvatoare a lui Dumnezeu (2)

Tratarea rănilor a fost aproape la fel de dureroasă ca arsurile. Asistentele le desfăceau bandajele în fiecare zi, înmuindu-le cu apă sărată. Pe urmă curățau cu blândețe arsura, ca să îndepărteze pielea moartă, prevenind astfel infecția. Asistentele au învățat-o pe doamna Banda să spele rănilor și să aplice tratamentul. Ea a rămas cu soțul și cu fiul ei în spital ca să le pregătească mâncare și să ajute la îngrijirea lor.

După două luni de zile, pastorul Banda a simțit că nu mai putea să stea la spital. Mușchii îi erau slăbiți și se deplasa greu, dar era îngrijorat de membrii bisericii.

După plecarea lui, soția și băiatul au rămas internați încă patru luni. Doamna Banda îi vorbea duios copilului în timp ce-i curăța și-i trata rănilor. Prezența ei i-a făcut bine băiatului și i-a dat speranță.

Separarea aceasta de câteva luni a fost grea pentru familie. Nu s-au putut vedea în tot acest timp, dar s-au rugat unii pentru alții.

Au trecut șase luni și Joshua a fost transferat la un spital de recuperare, unde timp de trei luni a făcut fizioterapie. Nu putea să meargă singur, dar a învățat să se deplaseze cu un cadru. Doamna Banda a început să se adapteze la noua rutină de terapie zilnică. Îi ținea picioarele în apă caldă, apoi îi întindea mușchii de la picioare. Era dureros, dar l-a încurajat să nu mai plângă și să cânte.

În cele din urmă, Joshua s-a întors acasă, dar mama a continuat să-l trateze și l-a îndemnat să meargă pe jos. Când îi vedea pe prietenii lui că se jucau afară, își dorea să iasă cu ei. După un an de zile de recuperare și terapie, a putut să meargă singur fără ajutor.

Și recuperarea pastorului Banda a durat mult. Mușchii de la picioare, care fuseseră afectați, nu îi mai permiteau să meargă cu bicicleta. Din acest motiv, deplasarea de la o biserică la alta îi era mult îngreunată. Cu toate acestea, bisericile lui au continuat să crească atât ca număr de membri, cât și în credință.

Pastorul Banda are convingerea că Dumnezeu a fost lângă fiecare dintre ei în acest necaz, oferindu-le încurajare, binecuvântare și vindecare.

– Dumnezeu ne-a binecuvântat chiar și în ceasul cel mai greu, ne spune el. După accident, când mi-am reluat slujirea ca pastor, biserica a prosperat și mai mult și au venit la credință mai mulți oameni.

Și doamna Banda este recunoscătoare pentru binecuvântările lui Dumnezeu din această perioadă dificilă.

– Îți mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a salvat soțul și copilul, ne spune ea. Din experiența aceasta am învățat că este important să-mi iau mai mult timp pentru familie, spune ea. Am remarcat calitățile deosebite ale lui Joshua în timpul pe care l-am petrecut în spital. Spre exemplu, nu mi-am dat seama că are un talent deosebit la cântat decât atunci când l-am auzit cântând pe patul de spital. În perioada internării am devenit foarte buni prieteni unul cu altul și cu Dumnezeu.

Wesley Banda a studiat la Universitatea Solusi din Zimbabwe, iar acum lucrează ca pastor hirotonit în Malawi. Și soția lui, Oliva Banda, a participat la câteva cursuri când au stat în campus.

10. Strigătul deșertului Kalahari (1)

Valurile de căldură dansau deasupra nisipurilor fierbinți. Un boșiman negru și mic de statură se îndrepta cu pas hotărât spre răsărit, traversând marele deșert Kalahari, și își ridica mereu privirea spre micul nor cenușiu de pe cer. Sekoba urma instrucțiunile pe care le primise într-un vis. Un înger îi spusese să caute un om pe nume William, care avea să-l învețe despre Dumnezeu adevărat.

Asemenea înțelepților care au urmat o stea, Sekoba a urmat norul până când s-a oprit deasupra unui sat. Le-a spus localnicilor despre visul lui, dar ei l-au luat în râs. În noaptea aceea, îngerul i s-a arătat din nou și i-a spus să-și continue drumul spre răsărit. După ce a călătorit prin deșert o lună, l-a găsit pe pastorul William Moyo, care, la rândul său, fusese pregătit printr-un vis pentru venirea acestui om.

Pastorul l-a învățat pe Sekoba timp de mai multe săptămâni. Boșimanul i-a povestit despre modul minunat cum îl călăuzise Dumnezeu până atunci. În tinerețe, avusese o convingere interioară că trebuia să învețe să citească și să scrie, așa că acum putea să citească singur din Biblia pastorului. Cu câțiva ani în urmă, când se aflau într-o zonă în care leii le omorau vitele, a avut convingerea că o putere superioară îi stăpânea pe lei. El s-a rugat acestei puteri, iar leii au plecat. Când a aflat despre creștinism și a început să-L caute pe Dumnezeu cu ardoare, un înger i s-a arătat în vis și l-a condus la pastorul William.

După ce a aflat despre vestea bună a mântuirii, Sekoba l-a luat pe pastorul William cu el ca să le vorbească și membrilor familiei lui despre Dumnezeu și să-i pregătească pentru botez. În acest fel, cu ocazia unei adunări de tabără din 1948, primii convertiți dintre boșimani au intrat în apa botezului.

Boșimani sunt niște oameni scunzi, cu o înălțime medie de 1,50 m, care rătăcesc în grupuri mici, vânând și culegând fructe sălbatice. Ei sunt un popor nomad care a învățat să supraviețuiască în zona deșertică dificilă din Botswana.

Clima Botswanei este în general uscată. În deșertul Kalahari, situat în sud-vestul țării, precipitațiile medii anuale sunt foarte scăzute: sub 230 mm. Timp de mulți ani, ei au avut contact cu adventiștii de ziua a șaptea prin medicii devotați de la Spitalul Kanye. Săptămâna următoare, dr. K. Seligman ne va relata o întâmplare adevărată. *(Va continua.)*

12 decembrie

11. Strigătul deșertului Kalahari (2)

Razele fierbinți ale soarelui se revărsau necruțătoare peste bărbatul scund care înainta tiptil, cu arcul în mâini. După trupul slab și plin de zbârcituri, dădea impresia că ar avea în jur de șaptezeci de ani, dar el era obișnuit cu lipsa de apă și hrană și avea reflexe vii.

Purtând cu el înțelepciunea acumulată de strămoșii lui, se apropia încet de mica turmă de căpriori care pășteau. Când a ajuns destul de aproape, și-a potrivit săgeata otrăvită în arc, a ochit și a tras. Ținta a fost lovită, dar, cum pielea căpriorului era tare, săgeata nu a pătruns adânc. Căpriorul s-a uitat în jur și l-a atacat pe boșiman, luându-l în coarne și scuturându-l cu putere până când l-a sfârtecat și i-a tăvălit intestinele prin nisip și pietriș. După plecarea căpriorului, omul s-a ridicat cu greu în picioare și, ținându-și măruntaiele strâns, a plecat să ceară ajutor la singurul spital pe care îl știa: spitalul adventist aflat la câțiva kilometri depărtare!

Când a ajuns la spital, era la un pas de a-și pierde cunoștința. Îngrozite, cadrele medicale l-au transportat imediat la sala de operații, uimite de puterea lui de rezistență. Chirurgul s-a rugat fierbinte în timp i-a curățat intestinele, le-a așezat înapoi în cavitatea abdominală și a cusut rana. Știa că numai Dumnezeu putea să-l vindece.

După o îngrijire medicală atentă și multă rugăciune, boșimanul s-a vindecat și s-a întors la familia lui, fără să dea vreun semn că ar fi cunoscut dragostea lui Dumnezeu pe parcursul internării.

După câteva luni, un bărbat scund cu o cicatrice mare pe abdomen a adus la spital un șir de mărgele lung de peste un metru, lucrat cu minuțiozitate cu unelte primitive, ca semn al recunoștinței sale pentru medicul care îl salvase.

O parte din darurile care se vor strânge la colecta din Sabatul al Treisprezecelea va ajuta la construirea unei școli primare adventiste în Botswana. Vă rugăm, faceți planuri ca să aduceți un dar generos în Sabatul al Treisprezecelea!

Dr. K. Seligman este medic în Gaborone, Botswana.

12. Toate lucrează împreună spre binele nostru

Ca mulți alți tineri africani, Siyoka migrase din satul natal într-un oraș, în căutarea unui loc de muncă. Stătea în gazdă la niște rude și trimitea tot ce putea acasă, la mama lui, rămasă văduvă, și la cei doi frați ai lui mai mici.

Primul lucru care l-a atras la prezentările susținute de pastorul Mbena a fost muzica. Iar când a aflat despre Isus, s-a gândit mult timp ce frumos ar fi să meargă la cer împreună cu El. Se gândea cum va fi în paradis, când nu-i va mai fi foame și frică niciodată, și când nu va mai fi trist și singur.

La sfârșitul prezentărilor, Siyoka a decis să se întoarcă acasă și să meargă la școală pentru ca, într-o zi, să devină pastor. Prezbiterul local care a avut grijă de participanții la evanghelizare a crezut că tânărul și-a pierdut interesul pentru biserică după ce a părăsit orașul.

Ca să-și poată plăti taxele școlare, Siyoka muncea oriunde se putea, dar și în grădina familiei. Însă în anul acela nu a plouat.

Atunci au fost loviți de foamete. Mulți au murit și mulți alții, inclusiv Siyoka, s-au îmbolnăvit. Mama lui a fost disperată văzându-l că era pe moarte. A reușit să-l ducă la spitalul din orașul cel mai apropiat. Acolo l-a găsit pastorul Mbena, care venise să-i viziteze pe câțiva membri ai bisericii.

După ce i-a povestit ce i s-a întâmplat, Siyoka i-a spus cu glas pierdut, dar cu fața strălucitoare de bucurie:

– Dumnezeu este bun, pastore Mbena. El m-a ocrotit în timpul foametei și acum mă va ajuta să supraviețuiesc ca să-mi văd sătenii botezați. Veți veni în satul meu, nu-i așa?

– Da, Siyoka, trebuie să vin în satul tău și să țin o evanghelizare pentru ca oamenii să afle despre Isus, i-a răspuns pastorul cu afecțiune.

– Dar ei îl cunosc deja pe Isus, frate pastor! l-a asigurat Siyoka. Douăzeci și cinci de persoane sunt pregătite deja pentru botez. Le-am spus tot ce am învățat la prezentările dumneavoastră și i-am învățat și cântările! M-am întâlnit cu ei în fiecare Sabat. Chiar și când foametea s-a înrăutățit ne-am rugat, iar Dumnezeu a răspuns rugăciunilor noastre. El m-a adus aici ca să vă găsesc pe dumneavoastră. Când veniți la noi?

Pastorului Mbena nu-i venea să creadă ce auzea. Băiatul acesta, care avusese atât de puțin timp la dispoziție ca să-L cunoască pe Dumnezeu, devenise predicator al Său! Când Siyoka s-a însănoșit, pastorul a mers până acasă la el. Le-a făcut vizite sătenilor și a descoperit că fu-

seseră bine învățați. Ce zi extraordinară a fost aceea când Siyoka și cei douăzeci și cinci de convertiți ai lui au primit botezul!

Experiența aceasta a fost consemnată de Charlotte Ishkanian.

26 decembrie

13. Acum este timpul!

Debora, o adventistă de ziua a șaptea, tânjea de dor după biserica ei. Se căsătorise cu un necredincios și se mutase împreună cu el într-o zonă unde nu exista nicio biserică adventistă.

După mai mulți ani, câțiva adventiști care se prezentau ca fiind Echipa „Acum este timpul” au hotărât să susțină o evanghelizare în zona aceea. În prima seară, soțul lui Debori se afla prin preajmă și a intrat. Cu toate că era amețit de băutură, și-a dat seama că prezentările erau conduse de membrii bisericii din care făcea parte soția lui și a început să strige:

– Unde ați fost până acum? Soția mea este adventistă și vă așteaptă de ani de zile să veniți!

Unul dintre organizatori l-a convins să iasă din sală ca să nu tulbure întâlnirea și, în final, i-a dat o Biblie pentru soția lui.

În noaptea aceea, Debora a visat că soțul ei îi aducea o Biblie. S-a trezit și se gândea la vis. Soțul ei nu ar fi dat nicidecum banii pe o Biblie.

Pe la ora 2 noaptea, a sosit și soțul ei și i-a dat Biblia, exact așa cum visase! Entuziasmată de acest semn al grijii lui Dumnezeu, nu a mai putut să doarmă și s-a ridicat din pat, dornică să afle unde se ținea evanghelizarea.

A aflat și a ajuns acolo devreme dimineața. I-a găsit pe predicatori și a studiat Biblia împreună cu ei plină de elan. A decis ca de atunci înainte să-I slujească fără nicio opreliște Dumnezeului care îi vorbise în vis.

Soțul ei era tolerant, dar părinții lui s-au supărat. I-au ars toate hainele, inclusiv pe cele pe care i le dăduseră membrii echipei de evanghelisți. Când au înțeles că Debora nu avea să renunțe la credința ei, au alungat-o din casă și au cumpărat altă soție pentru băiatul lor, dar, văzând că el nu era fericit, s-au domolit și au reprimat-o pe Debora ca noră.

Soțul ei s-a bucurat, dar nu a arătat niciun interes pentru religie. Totuși, pe măsură ce ea a căutat să-l mulțumească și să-i intre în voie, viața ei creștină frumoasă de ajutorare a semenilor l-a impresionat și a decis să devină adventist de ziua a șaptea. Astăzi, lucrează împreună cu Debora pentru a le vorbi altora despre dragostea lui Dumnezeu.

Debora și soțul ei trăiesc într-o țară din Africa.

OCTOMBRIE

1. J. Faptele ap. 4:13
 2. V. Deuteronomul 4:29
 s. a. B 18:55, CT 18:45, IS 18:48, MS 19:01,
 SM 19:07, DJ 19:05, AR 19:14

3. S. Matei 13:45,46
 s. a. B 18:54, CT 18:44, IS 18:46, MS 18:59,
 SM 19:05, DJ 19:03, AR 19:12

4. D. Filipeni 3:8
 5. L. 1 Corinteni 3:11
 6. M. 1 Corinteni 3:14,16
 7. M. Iacov 4:14,15
 8. J. Iov 28:28

9. V. Matei 19:29
 s. a. B 18:43, CT 18:33, IS 18:35, MS 18:47,
 SM 18:53, DJ 18:52, AR 19:00

10. S. Luca 11:4
 s. a. B 18:41, CT 18:31, IS 18:33, MS 18:45,
 SM 18:51, DJ 18:50, AR 18:59

11. D. Filipeni 3:12,13
 12. L. Tit 2:12
 13. M. Ioan 14:27
 14. M. 1 Ioan 2:15
 15. J. 1 Corinteni 1:30,31
 16. V. Eclesiastul 7:8

s. a. B 18:31, CT 18:21, IS 18:21, MS 18:34,
 SM 18:39, DJ 18:40, AR 18:48

17. S. 2 Timotei 1:8
 s. a. B 18:29, CT 18:19, IS 18:19, MS 18:32,
 SM 18:37, DJ 18:38, AR 18:46

18. D. Luca 17:21
 19. L. Efeseni 3:12
 20. M. Matei 9:9,13
 21. M. 1 Samuel 15:22
 22. J. 1 Corinteni 2:12
 23. V. Psalmii 92:4,5
 s. a. B 18:19, CT 18:09, IS 18:09, MS 18:22,
 SM 18:26, DJ 18:28, AR 18:35

24. S. Matei 25:7-9,13
 s. a. B 18:17, CT 18:08, IS 18:07, MS 18:20,
 SM 18:25, DJ 18:27, AR 18:34

25. D. 2 Petru 3:18
 26. L. Matei 7:13,14
 27. M. Proverbele 14:12
 28. M. Eclesiastul 2:11
 29. J. 1 Petru 1:8,9
 30. V. 1 Ioan 3:2
 s. a. B 17:08, CT 16:59, IS 16:57, MS 17:10,
 SM 17:15, DJ 17:18, AR 17:24

31. S. Romani 12:18
 s. a. B 17:07, CT 16:57, IS 16:55, MS 17:09,
 SM 17:13, DJ 17:16, AR 17:23

NOIEMBRIE

1. D. Matei 11:29
 2. L. Filipeni 4:7
 3. M. Psalmii 30:11,12
 4. M. 2 Timotei 1:9
 5. J. Efeseni 6:2,3
 6. V. 2 Împărați 20:15
 s. a. B 16:59, CT 16:49, IS 16:47, MS 17:00,
 SM 17:04, DJ 17:08, AR 17:14

7. S. Ioan 14:21
 s. a. B 16:58, CT 16:48, IS 16:45, MS 16:59,
 SM 17:02, DJ 17:07, AR 17:13

8. D. Romani 12:21
 9. L. Numeri 6:24-26
 10. M. Psalmii 121:5
 11. M. Ioan 6:37
 12. J. Psalmii 149:9
 13. V. Ioan 5:44
 s. a. B 16:51, CT 16:41, IS 16:37, MS 16:51,
 SM 16:54, DJ 17:00, AR 17:05

14. S. Matei 16:24
 s. a. B 16:50, CT 16:40, IS 16:36, MS 16:50,
 SM 16:53, DJ 16:59, AR 17:04

15. D. Faptele ap. 11:26
 16. L. Psalmii 84:2
 17. M. Evrei 12:6
 18. M. Evrei 12:9,10
 19. J. 1 Corinteni 7:29-31
 20. V. Matei 20:28
 s. a. B 16:44, CT 16:35, IS 16:30, MS 16:44,
 SM 16:47, DJ 16:54, AR 16:58

21. S. Ioan 10:10,11
 s. a. B 16:43, CT 16:34, IS 16:29, MS 16:43,
 SM 16:46, DJ 16:53, AR 16:57

22. D. Efeseni 3:14-16
 23. L. 2 Corinteni 9:11
 24. M. Luca 17:17,18
 25. M. 1 Tesaloniceni 1:5
 26. J. Deut. 34:7,10
 27. V. Iosua 1:8
 s. a. B 16:39, CT 16:30, IS 16:24, MS 16:39,
 SM 16:41, DJ 16:49; AR 16:53

28. S. Matei 20:27
 s. a. B 16:39, CT 16:30, IS 16:24, MS 16:38,
 SM 16:40, DJ 16:48, AR 16:52

29. D. Matei 23:11,12
 30. L. Iacov 1:12

DECEMBRIE

1. M. Matei 24:44
 2. M. Romani 8:31,37
 3. J. Efeseni 1:18,19
 4. V. Efeseni 5:27
 s. a. B 16:37, CT 16:27, IS 16:21, MS 16:35,
 SM 16:37, DJ 16:46, AR 16:50

5. S. 1 Ioan 2:14
 s. a. B 16:36, CT 16:27, IS 16:21, MS 16:35,
 SM 16:37, DJ 16:46, AR 16:49

6. D. 1 Timotei 3:15
 7. L. Psalmii 115:1
 8. M. 2 Timotei 2:19
 9. M. 1 Împărați 19:18
 10. J. 1 Împărați 17:14
 11. V. 1 Corinteni 16:14
 s. a. B 16:36, CT 16:27, IS 16:20, MS 16:34,
 SM 16:36, DJ 16:45, AR 16:49

12. S. Efeseni 6:14
 s. a. B 16:36, CT 16:27, IS 16:20, MS 16:34,
 SM 16:36, DJ 16:46, AR 16:49

13. D. Isaia 12:2
 14. L. Psalmii 119:10
 15. M. Tit 2:13
 16. M. Evrei 6:11
 17. J. Matei 6:30-32
 18. V. Ioan 14:2,3
 s. a. B 16:37, CT 16:28, IS 16:21, MS 16:36,
 SM 16:37, DJ 16:47, AR 16:50

19. S. Luca 18:8
 s. a. B 16:38, CT 16:29, IS 16:21, MS 16:36,
 SM 16:38, DJ 16:47, AR 16:50

20. D. Geneza 1:27,28
 21. L. Psalmii 8:4,5
 22. M. Geneza 18:25
 23. M. Ioan 7:38
 24. J. Matei 10:39
 25. V. Isaia 9:6
 s. a. B 16:41, CT 16:32, IS 16:24, MS 16:39,
 SM 16:41, DJ 16:50, AR 16:53

26. S. Ioan 15:7,8
 s. a. B 16:41, CT 16:32, IS 16:25, MS 16:40,
 SM 16:41, DJ 16:51, AR 16:54

27. D. Ioan 3:19-21
 28. L. Galateni 6:7
 29. M. Psalmii 103:15,17
 30. M. Eclesiastul 12:1
 31. J. Psalmii 90:12